17

MOŘE PLNÉ MAKREL

Z básně W. B. Yeatse *Plavba do Byzance*

„Pozor na tom posledním schodě, Kitty. Ty zelené chaluhy můžou setsakramentsky klouzat, když jsou mokré." O'Reilly držel Kitty za ruku a pomáhal jí z posledního schodu ballybucklebského mola.

„Díky, Fingale." Zhluboka se nadechla a blaženě vzdychla. „Zajet si takhle v podvečer na makrely je přesně to, co jsem potřebovala. V práci mívám někdy docela pohodu, ale těch posledních pár dní… Ty přece znáš jednoho z našich chirurgů, Johna Roulstona. Normálně je hrozně milý, ale tenhle týden? To ti byla taková hrůza! Prohánět nás všechny jako nadmutý kozy."

„Ale ten týden už je za tebou, zlato," O'Reilly jí chlácholivě stiskl ruku, „a Hall už čeká. Vyjedeme si na moře a tam na všecko zapomeneš."

Hall Campbell připlul s desetimetrovým otevřeným rybářským člunem, s tím, co koupil od Jimmyho Scotta, k přístavnímu molu a nyní se jednou rukou pevně držel

zrezivělého kruhu upevněného v žulovém bloku, aby loď přitáhl. Volnou ruku podal Kitty, udržoval loď bokem ke schůdkům a čekal na příhodnou vlnu, která okraj člunu přirazí přesně k místu, kde stála Kitty.

Motor běžel na neutrál, prskal a chrchlal a vyplivoval přerývané spršky mořské vody. Hladina hrála duhovými barvami, jak se ve vrstvičce oleje odrážely a lomily paprsky zapadajícího slunce. O'Reilly cítil výfukové plyny z bafajícího motoru smíšené s ostrou slanou vůní vod Belfastského zálivu.

Včera večer, což byl druhý červnový pátek, se u nich v čísle jedna stavil Hall a hlásil – jak slíbil před měsícem u Kačeny –, že makrely táhnou. Prej jestli by si s ním O'Reillyovi v sobotu večír nechtěli vyjet na ryby.

„To se rozumí, že bychom chtěli," odpověděl O'Reilly. „Díky, Halle. To je od vás moc hezké."

Kitty nebyla jediná, kdo si potřeboval odpočinout od pacientů. Necelou hodinu před tím, než se Hall včera objevil, si O'Reilly s Barrym zaskočili ke Kačeně na jedno před večeří. Stáli u baru a popíjeli svou pintu a klábosili s Williem Dunleavym, když se objevil Lenny Brown.

„Brej večír, páni doktoři," pozdravil Lenny, ale pohledem se O'Reillymu vyhýbal.

„Dobrý večer, Lenny. Jak se má Connie a Colin?" ptal se O'Reilly.

„Bezvadně." Otočil se. „Mám se tu sejít s Alanem Hewittem, tak kdybyste mě laskavě omluvili." Rychle se vzdálil od výčepu.

„Jen si jdi," řekl O'Reilly potichu k mužovým vzdalujícím se zádům. „Už ti Sue řekla něco o tom, jestli Colin půjde na tu zkoušku jedenáct plus, Barry?"

Barry zavrtěl hlavou. „Bohužel ne. Brownovi dělají mrtvé brouky a Sue říkala, že je Colin posledních pár dní celý

zaražený. A to víš, že něco takového Colinovi vůbec není podobné."

„To tedy opravdu ne. Hodně jsem o tom přemýšlel. Kdyby se Lenny rozhodl, že do toho půjdou, jistě by se zmínil. A Colin by si to taky nenechal pro sebe. Podle mě se Lenny zatvrdil. Ksakru! A přitom se mi zdálo, že je už nalomený, když jsme mu se Sue před pár týdny promlouvali do duše."

„Tak co budete dělat?"

„To tedy vážně nevím… Ale ještě zbývá pár týdnů."

„Teď si naskočte, paní O'Reillyová, už na nic nečekejte," zvolal Hall Campbell. „Tahle vlna je ta pravá." O'Reilly pozoroval svou ženu, jak s půvabem tanečnice nastupuje do člunu. „No vidíte, a už jste tady, madam. Zvládla jste to skvěle, jako byste to dělala celý život," mlel Hall a pomáhal jí dál do člunu. „Je to pro mě čest, že vás mám na palubě, paní O'Reillyová." Obrátil se k O'Reillymu a natáhl ruku. „Chyťte se mě, pane doktore."

„To je dobré," odmítl O'Reilly. „Já mám s čluny spoustu zkušeností ještě z doby, kdy jsem byl u námořnictva." Stoupl jednou nohou na okraj lodě a druhou se odrazil, jenže ta mu ujela zrovna na té kluzké vrstvě chaluh, před kterou varoval Kitty. V zoufalé snaze získat zpět ztracenou rovnováhu odstrčil loď od mola, ale Hall se neudržel za ten železný kruh a jak se mezera mezi lodí a břehem zvětšovala, nabývala i O'Reillyho roznožka nebezpečné šíře. Už už se zdálo, že to nemůže skončit jinak než vymácháním ve studené vodě. „Jéééžišku na kříž…" O'Reilly zběsile zamáchal oběma rukama jako pomatený větrný mlýn, ale přece jen se mu nakonec nějak podařilo přehoupnout se přes okraj lodě. Dopadl na palubu a snažil se zachytit Kitty… a už se oba váleli na jedné hromadě.

Nečekaný manévr malý člun prudce rozkolébal, skoro jako když vichr osmého stupně Beaufortovy stupnice zamává s korvetou třídy *Flower*.

Proud nadávek, který se z O'Reillyho vyřinul částečně z rozpaků a také starostí, zda své ženě neublížil, Kitty uťala, když se rozesmála a postavila se. Nabídla mu ruku a pomohla mu také do důstojnější vzpřímené polohy. „Vítejte na palubu, admirále," smála se a O'Reilly jí připsal k dobru, že decentně přešla jeho holedbání, jaké má zkušenosti s loděmi.

„Nebyl jste první, kdo na těch schodech uklouzl, pane doktore," řekl Hall. „A teď se s paní O'Reillyovou už laskavě posaďte." Ukázal na lavičku, která se táhla podél trupu kolem místa pro posádku. Přední část, asi do jedné čtvrtiny klinkrového dřevěného člunu, byla krytá a sloužila jako přístřešek a úložný prostor pro sítě a další rybářské vybavení. Nesl se odtud silný pach rybiny.

Hall uchopil kormidlo, sklonil se k řadicí páce a dal ji do polohy „vpřed".

O'Reilly uslyšel, jak se zvuk motoru okamžitě změnil, ucítil záběr lodního šroubu a loď se hladce dala do pohybu. Větřík vzniklý pohybem člunu mu čechral střapaté vlasy, které se draly zpod tvídové čepice. Neměl tušení, kde si Kitty koupila tmavomodrou kapitánskou čepici, kterou si nasadila v rozverném úhlu. Moc jí slušela, dokonale ladila s jejím bílým svetrem s copánkovým vzorem a tmavomodrými přiléhavými šponovkami.

„Hrome, kde jsi sehnala tu čepici, Kitty? Vážně ti sekne, to se musí nechat."

„Kde jsem ji sehnala? Nebuď zvědavý, budeš brzo starý," řekla, naklonila hlavu na stranu a zvedla jedno obočí. „Každá žena musí mít nějaké tajemství, to snad víš."

Jinými slovy, pomyslel si, starej se o sebe, dědku. Uchechtl se.